

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (O)
A'DAM, GEM. GIRO C 2886
POSTGIRO 203112

Deze dienst wordt aan
belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crisissen, welke in
steeds groter mate de
mensche diepere ontzetting
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
hongering zijn prijsgegeven.
Daarbij nemen de belangen-
tegenstellingen tusschen de ver-
schillende landen steeds scher-
per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een
nieuwe wereldoorlog uitmond.
De toenemende verarming en
de steeds groeiende miske-
rheid van het bestaan dwingen de arbe-
dersklasse ten strijde voor de
communistiche productievijte
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
werken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, om
mee DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwezenlijken.
De groepen van Internati-
onale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de parlie-
mentaire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuze:
**ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIE!**

Int Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

Zesde jaargang No 3.
Februari 1935 No 1.

Fragmenten uit : DE KEIZER GING, DE GENERAALS BLEVEN.

Vergadering van de revolutionaire vertrouwenslieden.
De vertrouwenslieden voerden in Januari 1918 de Berlijnsche arbeiders
in de staking tegen de geweldvredes van BrestLitovsk voor besin-
diging van de oorlog zonder annexaties en zonder schadeloostellingen.
Deze beweging groeide uit tot de eerste gesloten aktie tegen het impe-
rialisme van de regeering - totdat de vakverenigings-burocratie invloed
kreeg, en de afgevaardigden Ebert, Scheidemann, Bauer in de stakings-
leiding traden en de strijd in onderhandelingen afleidden. De minister
van binnenlandse zaken die alleen met rijkedag afgevaardigden maar
niet met arbeiders onderhandelen wilde, liet de vergaderingen verbieden.
Het militaire opperkommando in Brandenburg kondigde de verscherpte
staat van beleg af over Berlijn en stelde een buitengewone oorlogs-recht-
bank in.

Vierhonderd duizend arbeiders hadden gevolg gegeven aan het stakings-
parool. Tweehonderd werden na het in elkaar zakken van de staking naar
de gevangenis gestuurd, veertig duizend naar de loopgraven.

Van de leiders van de beweging kwamen na de ineenslorting achttien man
bij elkaar. Om de organisatie opnieuw op te bouwen. De voor de mili-
taire dienst opgeroepen voorzitter, Richard Muller, bracht op de
eerste bijeenkomst Emil Barth mee, die na Mullers vertrek de leiding
van de vertrouwenslieden beweging overnam.

Barth opent de vergadering weer en spreekt: Kameraden! Ik heb jullie
allereerst een mededeeling te doen. Wij van de leiding hebben voor de
vergadering van heden Liebknecht uitgenoodigd. Jullie zult dit zeker
goedkeuren. Maar wat ik wat ikem zou willen zeggen: Liebknecht moet in
onze kring als elke andere vertegenwoordiger van een politieke partij
behandeld worden: als gast met adviseerende stem. Ik verwacht dat
jullie je door de komst van Liebknecht niet van onze eigen rechte lijn
zult laten afbrengen.

We zijn klaar met onze voorbereidingen.
Het plan van de Opmarsch is besproken en in alle bijzonderheden vastge-
steld. Wapens en munitie zijn door onze leiders onder de stoottroepen
in de afzonderlijke bedrijven verdeeld. Op het teken tot de strijd

wordt het werk neergelegd. De arbeiders marcheeren in gesloten troepen naar het centrum van de stad. De arbeiders uit het centrum sluiten de hoofdstraten af. In een paar uur zal Berlijn met reusachtige menschenmassa's gevuld zijn.

"En wat zal de politie doen?"
"Wat zullen de soldaten doen?" .....

Er valt op te rekenen, dat de politie absoluut regeringstrouw zal zijn, maar de over de stoeten verdeelde gewapenden kunnen het wel met de politie klaar spelen" .....

De militaire troepen moeten door de van alle kanten aanstotende massa's geïsoleerd worden. De massa's moet zich met de soldaten verbroederen en naar onze kant doen overloopen.

"Wanneer zullen we toeslaan, om die vraag gaat het!"

"We mogen niet meer lang meer wachten!"

"Wachten kan ons allemaal onze kop kosten!"

Een bankwerker van Daimler vertelt:

"Wij bij Daimler en ook die uit de fabriek van Stook zijn het eens met de soldaten uit de dragonder-kazerne. Wij marcheeren door Tempelhof, en voor de Halleische poort loopen de soldaten over."

Op dit oogenblik gaat de deur open. - Liebknecht!

De arbeiders draaien zich om, de meeste kennen hem. Maar het is lang geleden sinds ze hem gezien hebben - voor de oorlog in de een of andere vergadering; enkelen waren ook op de Potsdamer Platz in 1918 toen Liebknecht tot de strijd tegen de oorlog en tot de revolutie opriep.

Voor luide ovaties is het hier niet de plaats. Die blij de deur schudden hem de hand, anderen groeten hem met een handgebaar.

"Je komt net op 't goede oogenblik."

"Het is zoover, het gaat erop los!" .....

Barth maakt aan de halfluide toejuichelingen een einde.

"Ik geef het woord aan kameraad Ledebour." Ledebour heeft als een van de eerste rijksdagleden in de vertrouwenslieden de voorhoede van de komende revolutie gezien en voor de Onafhankelijke Partij eng voeling met deze groep gehouden. Hij sluit zich aan bij de opmerkingen van Däumig over de militaire toestand en wijst, evenals zij, die interrupteerd, dat uitstellen van de actie met zich brengt.

Ms Ledebour spreekt een tweede Onafhankelijke:

"Het is duidelijk, dat we niet zonder tot in het uiterste doorgevoerde voorbereidingen in de strijd mogen gaan. We hebben in Berlijn met de sterkste partij van de regering te maken. En we moeten ons ervan overtuigen of er genoeg krachten achter ons staan. Speciaal moeten we eerst zeker zijn van de soldaten. Allas staat op het spel. Kameraden, ik waarschuw voor overhaastige handelen."

De Onafhankelijken, die tot dicht aan de grens van het geoorloofde aan de stemmingen van de arbeiders en soldatenmassa's door rijkdag en pers uitdrukking gaven, hebben zich in dezelfde mate dat de massa's oorlogsmoe werden van de politiek van de oude machthebbers afgewend.

Hun woorden werden radikaler, en ze streefden er naar, langs zooveel mogelijk wettige weg de regering en de leiders van de oude partij te doen vallen en de voornaamste posten in de staat en de ministerplaatsen met hun menschen te bezetten. Tot het bereiken van dit doel zouden de vertrouwenslieden hun beste herboom kunnen worden. Maar ze willen hun doel met de minst mogelijke risico bereiken. Op de drempel van de revolutie aarzelen ze.

De vertrouwenslieden interrupteeren.

"Hé heb je scheit in je broek!"

"Nod 't zoover is remmen jullie!" .....

"Als we ons aan de generaals houden, blijven we voorbereiden totdat we allen in het massagraf liggen!"

Liebknecht vraagt het woord:
Daar staat hij, hij zegt:

...men heeft mij verteld over jullie, over het bestaan van een revolutionaire, illegale organisatie. Maar ik moet zeggen, dat ik teleurgesteld ben wat betreft jullie daden. Ik moet zeggen, dat ik me de actie en het tempo anders voorstel. Op woensdag kwam ik en er vond die geweldige demonstratie plaats, zoals Berlijn er met eenzelfde plan nog geen gezien heeft, nadat de dag tevoren een door dezelfde geestdrift gedragen demonstratie voor de Rijkstag en Unter den Linden had plaats gehad. Sinds drie dagen ben ik hier, en nog heeft geen nieuwe demonstratie plaats gehad.

De vertrouwenslieden zitten zwijgend op hun plaatsen, hun blikken op het ingevallen gezicht van Liebknecht gericht, dat in het licht van de eenige een groenig licht gevendegavlam, nog valser lijkt, dan het in werkelijkheid is. Emil Barth heest zijn lorgnet afgenomen, de glazen schoongeveegd, en hem naar opgezet. Bezorgd neemt hij zijn kameraden op vrijdag moet blijken of de vertrouwenslieden-beweging trouw wil blijven aan de tot nu toe gevolgde lijn.

De vertrouwenslieden hebben 20000 arbeiders op de been gebracht. Om Liebknecht aan het Anhalter station te ontvangen, Barth heest tijdens L's triumftocht door Berlijn aan zijn zij gestaan op de wagen. Een glister was hij gast in het Russische gezantschapsgebouw op de avond, die ter eere van Liebknecht gegeven werd. Dienaars in livrei, met de mast behangen zalen, de lange feesttafel met roode linten, bestrooid met rozen en rode anjeliere. En het gezelschap de groote koppen van de revolutie, de toespraken om van te kotsen, zoals ze elkaar bewierookten en ophemelden, het was afschuwelijk. De Russische gezant hief zijn glas op en sprak:

...op dit zelfde uur marcheeren in Moskou honderdduizenden met fakkel naar het Rode Plein voor het Kremlin om Liebknecht te eeren, de verkonder, de verwekker van de Duitsche zuster-revolutie, de held van het revolutionaire proletariaat van Duitschland, van de heele wereld:xxxx

Liebknecht, de verwekker van de revolutie, de held van het Duitsche proletariaat, en hem Barth hadden ze heelemaal onder aan de tafel gezet, naast die eenarmige Globig, en naast andere naamloze proletariers.

Liebknecht's stem wordt aanklagerder:
"Dat is ongelooflijk, dat is onverantwoordelijk. Maar ongeloofliker en onbegrijpelijker vindt ik, dat jullie hier heden bij elkaar zitten en niet beradenslagen, wat er van de morgen en in de loop van de volgende week plaatsvindende demonstraties moet komen. Hoe wordt dan eigenlijk revolutionaire energie, revolutionaire dadendrang gewekt? Gelooven jullie soms van door de mondelinge propaganda in zoo en zooveel geheime bijeenkomsten?"

"En ons werk in de bedrijven dan?"

"En de bewapening van de arbeiders aan?"
"Ook door het bewapenen van een paar duizend wel energieke, hun leven met blijde geestdrift wagende kameraden, die men de wapenen in de hand drukt maar met de aanwijzing, ze alleen te gebruiken, als het hun bevolen wordt, neen, ook daardoor zullen we niet nader tot de revolutie komen. Neen! En duizendmaal neen!"

Liebknecht richt zijn blik op Emil Barth:
"Het is een utopie, als men gelooft, met een enkele groote slag de winnende revolutie te kunnen maken. Neen, het is meer dan een utopie, het is een misdadig societa te gelooven en te propageeren. De revolutionaire energie, de revolutionaire daadkracht worden alleen in de strijd gewekt, geboren, versterkt, opgevoerd. De revolutionaire strijd, dat zijn revolutionaire acties, dat zijn straatbetogingen, dat zijn algemeene stakingen..."

Deze ideeën hebben we immers al meer gehoord. Bucharin heeft ons voor vier weken hetzelfde verteld.

Dat is revolutionaire gymnastiek! Roept Barth

Liebknecht slaat geen acht op die tegenwerping. Hij spreekt verder - nu weer onafgewend voor zich kijkend. Over zijn gezicht, over zijn lichaam ligt een starheid, de bezetenheid van een idee: de breede massa, die in opgezakte huiskazernes woont, die voor hongerrantsoenen queue maakt, die zich in de fabrieken terwille van de winstmakerij afbuigt, deze heele grote massa moet in beweging gebracht worden, en de revolutionairen kunnen bij dit proces slechts het zuurdeeg zijn. De enkelingen, en ook de vertrouwenslieden moeten ondergaan in de massa's om deze van binnen uit te revolutioneeren. Liebknecht brengt zichzelf al sprekende in steeds groter vervoering. Hij ontsteekt zijn geest af aan de idee van het opmarcheeren alle boeien verbrekende volk. Elk dezer gedachten zet hij kracht bij met de hem eigen beweging van zijn linker hand.

Daarom zeg ik jullie, eisch ik van jullie, dat jullie besluiten, dat morgen in aansluiting aan de gehouden vergaderingen straatbetogingen plaats vinden. En niet straatbetogingen zonder meer, maar straatbetogingen onder het parool van de algemeene bewapening! Het zal tot botsingen met de politie komen; er zal bloed vloeien - er zullen arrestaties van komen! Dit zal tot proteststakingen leiden! De Ludendorfs en de Scheidemannen zullen deze stakingen proberen te onderdrukken. Nieuw bloedvergieten, nieuwe arrestaties, solidariteitsbetogingen, grotere stakingen, stakingen in andere plaatsen, nieuwe demonstraties, brutalere onderdrukking, geweldiger uitbreiding van de strijd, aangroei van de revolutionaire energie van de revolutionaire daadkracht, revolutionaire straatgevechten, desorganisatie in het leger, en tenslotte revolutie! Zoo, en zoo alleen komt revolutionaire schooling tot stand, komt de revolutionaire zege.

Steeds maar wien een zin, bagelijk door het mechanische gebaar van zijn linker hand. Liebknecht heeft geloof in diezelfde massa's, die Barth slechts van hun slechte zijde heeft leeren kennen, die in 1914 "hoera" riepen, die zich slechts moelzaam weer in beweging zetten en tot economische stakingen opwerkten, die door elke nederlaag weer hulpelozer waren. Barth heeft de massa's in hun erbarmelijkste omstandigheden leeren kennen - in overbevolkte huiskazernes, in ziekenhuizen, in krimineele afdelingen van strafinrichtingen. En hij draagt zijn bittere ervaringen over op de breede volkzalen en gelooft niet, dat ze ooit vrijwillig voor ideale eischen zullen opmarcheeren. Ze moeten op het geschikte oogenblik worden gedwongen en aangevoerd als soldaten. Tot dit doel is de organisatie van de revolutionaire vertrouwenslieden opgebouwd. Dit is de rol, die Barth haar heeft toegedacht, en dat heeft hij gedaan.

Barth staat op:

"Het mag niet weer zoo gaan als in 1914 - de leiders vielen om, en de massa's tuimelden mee. Maar mijn opvatting is het bijna onze tijd en het zou ditzinnig diletantisme zijn, als we nu onze tegenstander onze voorbereidingen gaan verraden, hem zoo de mogelijkheid geven ons neer te slaan en zoo onze mogelijkheid daden te verrichten te verkloeden om op het uur dat er gehandeld moet worden tegen de grond te liggen!

Kameraden, ik doe een beroep op jullie gezond verstand! Toeslaan ja, maar niet te vroeg en niet te laat!"

Liebknecht richt zich nog eens tot de vertrouwenslieden:

"Ik vraag jullie, onderzoek mijn voorstellen, mijn eischen, en neem een beslissing in mijn geest. Die dur gebiedt; niet de beslissende eindstrijd te wagen, die is een utopie! Maar te wagen het begin van de strijd, van de werkelijk revolutionaire botsingen, de eerste strijd, die de volgende, de steeds heviger, tot de overwinning leidende, in de schoot draagt! Met ons het volk, met ons de overwinning!"

De staking bij Reinders' Olie- en Veevoederfabrieken te Zwolle.

Overwinning voor de vakbond, nederlaag voor de arbeiders.

9 Januari ging het personeel van Reinders' ongeveer 150 man, zoo goed als algemeen in staking. Oorzaak was een loonsverlaging. In December aan 33 arbeiders aangezegd. Ook in Juni 1932 was er al een loonsverlaging van 10% geweest. De arbeiders kregen een formulier thuis om te ondertekenen, daarin verklaarden ze dan de 10% loonsverlaging te aanvaarden. Wie niet teekende, zou worden ontslagen. De arbeiders probeerden nog de bond er voor te spannen, maar de bonzen lieten het slieren totdat de arbeiders uit angst voor elkaar hadden geteekend, en toen was er niets meer aan te doen. Dit voorval leerde de arbeiders, dat ze zonder organisatie aan de willekeur van de directie van Reinders overgeleverd waren.

Toen dan ook in December weer een loonsverlaging werd aangekondigd stuitte de directie op een eensgezind verzet bij de arbeiders. En de vakbond was deze keer ook niet direct tegen een staking. De vakbonzen hadden ook belang bij dit conflict. Want de firma Reinders had tot nog toe de N.V. vakbond niet willen erkennen. Nu is de taak van de vakvereniging, om zo lang als het kapitalisme bestaat, conflicten te vermijden door het voeren van onderhandelingen. De vakbond moet zorgen voor rust en orde in het bedrijf, en krijgt zoo noodig daarvoor in ruil eenige verbeteringen voor de arbeiders. De vakbonzen, die door die bonden betaald worden en die die bonden in eigendom hebben, kunnen hun taak natuurlijk alleen vervullen, als de fabrikanten van hun kant zoo verstandig zijn hun positie te begrijpen, en de bonden erkennen. Een fabrikant, die de bond niet erkent brengt het zoo goed het bestaan van de bonzen in gevaar, als dat arbeiders dat doen, wanneer ze een actie voeren buiten de bond om. Daarom werd de staking in het begin door de bond gesteund, om Reinders een lesje te geven, dat de vakbond voor de ondernemers een onmisbare instelling is.

De arbeiders gingen in staking, vol vertrouwen in de bond. Dat zoo iets mogelijk is (een paar uur Flitsen van Twente!) komt doordat het hier een staking betreft in een fabriek, die met maar een paar honderd man werkt. De plaatselijke afdeling is klein, de afdelingsfunctionarissen werken op staken zelf mee. De leden denken dat de democratie die zij in hun afdeling kennen, voor de heele bond geldt. De hoofbestuurders helpen selschap opstellen, erkenning van de bond, collectief contract, medezeggenschap bij ontlagen, en om er voor de arbeiders ook wat bij te doen. Intrekking van de loonsverlagingen van 1932.

andere Zwolsche arbeiders, vooral van de werklozen, is de houding van de druk mee aan het posten. De directie liet op groote schaal onderkruipers komen uit de omringende dorpen; ze werden door de marsehaussee afgehaald en thuis gebracht. Ondanks die bewaking hadden er kloppertijen plaats met stakers en werklozen, zodat verschillende onderkruipers het opgeven. De werklozen die hun auto's aan die van de fabriek kwamen; tegen er een met een lijkkeken bleek te zijn geliden werden die over de straat gesmeten. Winkeilers werden dwongen flesschen olie van Reinders uit hun etage te verwijderen. Een melkkoer, die na gewaarschuwd te zijn, zijn veevoer van Reinders bleef betrekken, kon zijn melk in de stad niet meer kwijt.

Hier was voor de vakbonzen een goede gelegenheid om de heeren van Reinders eens te bewijzen, hoe onmisbaar zij wel waren voor het waarborgen van de goede gang van zaken. Ze gaven het parool uit, dat de werklozen

niets met de staking te maken hadden. Dat was alleen iets dat de bond aan-
 ging. De stakers, die hierin wijs beleid van hun leiders zagen en die over
 te weinig klassegevoel en moed beschikten om de konsekwenties van een
 strijd aan te durven, samen met de werklozen en andere arbeiders die soli-
 dair met hun waren, maar tegen Reinders, tegen hun vakverenigingsleiders
 en tegen politie en marsehausse, gaven aan de drang van hun leiders toe
 en weigerden verdere hulp van de werklozen, lieten die ook niet meer toe
 op hun vergaderingen. Hiermee drassden ze tegelijk hun eigen strijd de nek
 om. De strijdgeest was gebroken. Tegen onderkruipers en basmet werk werd
 maar zwak opgetreden. Met het weigeren van de hulp van de werklozen was
 de nederlaag al een feit. Want de strijd van de arbeiders om hun bestaan
 is geen strijd meer van 150 man bij Reinders alleen, maar het is de strijd
 van de heele klasse werklozen en andere arbeiders inbrengen.
 Het afwijzen van de staking was nu ook nog maar een kwestie van da-
 gen. Geheime besprekingen met de rijksbemiddelaar voerden tot een overeen-
 komst die een volkomen overwinning was voor de firma Reinders en voor de
 vakbonden. De primaire eischen van de bonzen werden ingewilligd, w.z.
 de bond werd erkend, er werd een collectieve afspraak gemaakt, bij wijzi-
 ging van de arbeidsvoorwaarden zou voortaan overleg worden geplaatst. Het
 bestaan van de bonzen is dus weer gewaarborgd. Ze zullen mogen blijven
 confereren, sigaren van de directie rooken, en ze krijgen een machtspo-
 stie meer. Over de rijkseisen is gesproken. Maar hoe staat het nu
 met de andere, niet primaire eischen? Van de 150 stakers komen 100 man weer aan het werk, de rest wordt
 geslaacht of ze worden vervangen door de onderkruipers die er in die
 tijd in zijn gekomen. De loonsverlaging van Juni 1933 blijft gehandhaafd:
 daarvoor komen nu 50 stakers op straat, op straat gaat niet door,
 ook geen namen met het inwilligen van hun primaire eischen en
 ook geen bonzen. Toen de bonzen op de stakersvergadering met hun voor-
 stellen kwamen, was de verontwaardiging zoo groot, dat ze door eenachter-
 deurtje uit moesten knijpen. Dat was Vrijdagavond. Zaterdag, zoop Reinders
 aan de arbeiders, die weer aan het werk konden gaan, bericht, sturen er
 was onder de stakers een stemming om desnoods zonder bericht, sturen er
 door te staken. Maar in de algemeene verwarring, lieten ze het juiste mo-
 ment voorbijgaan. Toen Zaterdagmiddag de stakersvergadering gehouden werd,
 waar over het lot van de staking zou worden beslist, hadden 50 man al
 dat zich tegen verder staken verzet, de schrik zat er bij hen in, ze
 waren blij dat ze er zonder kleerscheuren waren afgekomen. Zoc tegenover-
 stelen maar hun hoofd geslingerd kregen.
 De Zwolse arbeiders hebben hier waar eens aanschouwelijk onder-
 wils gehad. Ze hebben gezien dat het voorwaarte gaat, zo lang de strijd
 gevoerd wordt, samen met de werklozen en de andere arbeiders. Ze hebben
 zelf hun boentjes gepopen. Ze hebben ook gezien, dat de boel voor de wereld
 ligt, zodra de leiders, de boel in hun vingers knijpen. Als ze deze
 lessen leer hante nemen, dan is de staking nog niet helemaal verloren.
 Hier was voor de vakvereniging een grote gelegenheid om de bonzen
 v an de bond te halen. De bond had het gevoel dat de vakvereniging
 v an de bond te halen. De bond had het gevoel dat de vakvereniging

Klaplopers!

Een arbeider, die begrepen heeft, dat de rol van de vakvereniging als
 klassenstrijdorganisatie uitgespeeld is, dat alleen nog maar is overge-
 bleven een organisatie die arbeidscontracten afsluit met kapitalisten,
 en natuurlijk ook daarvoor zorg moet dragen, dat zijn leden, de arbeiders,
 deze contracten houden, - een arbeider, die dit leerde inzien, en tegelijk
 weet, dat hij als klasse tegenover de kapitalisten moet staan en voor zijn
 bestaan moet vechten, hij moet voor de vakvereniging bedenken en naar
 nieuwe organisatie in de klassenstrijd streven.
 Het gebeurt dan nog wel eens, dat hij door zijn medewerkers,
 die aan de vakvereniging zijn trouw gebleven, voor klaplooper wordt uit-
 gescholden. Klaplooper in deze zin, dat de leden van de vakvereniging
 contributie moeten betalen, en de ongeorganiseerden, zonder daaraan mee
 te doen, de voordeelen van door arbeidscontracten gewaarborgd loon en ar-
 beidsvoorwaarden genieten. Maar wanneer het door contract gewaarborgde
 loon een hongerloon wordt, en er geen enkele waarborg bestaat, dat men
 niet op straat wordt gezet als gevolg van de crisis, of omdat het werk
 met een goedkoopere werkkraft kan worden gedaan of omdat de machine de
 arbeidstaak van 10 of 100 werkers tegelijk overneemt... Dan verandert dat-
 gens, wat men nog als voordeel in de arbeidscontracten probeerde te zien,
 in zijn tegendeel. Ieder arbeider kan nu duidelijk zien, dat de arbeids-
 contracten, en de vakverenigingen die daar toch aan vastzitten, hinder-
 palen in de klassenstrijd zijn, want de contracten hebben alleen zin,
 wanneer de arbeiders er zich aan houden, dus het bijtje van de klassen-
 strijd er bij neergelegd hebben.
 Laat ons vooral dit eens goed in het oog houden! De rol van de
 vakvereniging wordt nu zoo duidelijk, omdat het duidelijk wordt, dat er
 klassenstrijd komen moet, en er is niet veel voor nodig om in te zien,
 dat de vakverenigingen deze tegenwerken.
 Het trouwe vakverenigingslid, hij die klaplooper zegt tegen ar-
 beiders die zich afkeerden van de vakbeweging, hij is de spreekbuis van
 de vakverenigingsleider, wiens goed betaalde taak het is, arbeidson-
 tracten af te sluiten. Deze leider mist de dubbeltjes van de contributie,
 waarvan toch zijn salaris komen moet, maar ook de invloed op de arbeiders
 slinkt, een onmisbare voorwaarde voor zijn werk, - want, wat moeten de
 kapitalisten met vakverenigingen, die hun invloed op de arbeiders ver-
 loren hebben?
 Het is dus de bonz, die klaplooper zegt, en hij is er ook van
 overtuigd, dat je hem voor zijn werk niet betaalt, als je loon volgens
 contract ontvangt, maar geen contributie aan de vakvereniging betaalt.
 Want HJ is het, die de contracten afsluit, en HEM heb je het te danken,
 wanneer je een gewaarborgd loon ontvangt. Je moet ze eens zien, hoe ze
 zich oplazen, als ze van de onderhandeling van de ondernemers terugkomen.
 Maar ook hier is verandering. De bonzen gaan machtsfuncties in de staat
 overnemen (crisiszorg), en leveren daarmee het bewijs, dat ze de klassen-
 strijd in boeien willen leggen, en aan de kant van de bourgeoisie staan.
 Een klassebewust arbeider lacht erom, als iemand voor klaplooper
 wordt uitgescholden, omdat hij hieraan zijn medewerking onttrekt.
 Behalve de vakbonzen zijn er nog een heelboel andere menschen,
 die zich kopzorgen maken over het "gebrek aan zelfrespect" onder de ar-
 beiders, en hun neigigen tot klaploopen. De kapitalisten en kleine midden-
 standers bijvoorbeeld. En hun sprektrumpet is hier o.a. de bliken dominee

van "de Telegraaf", professor Casimir, een schoolhoofd aan wie het puikje van Den Haag graag hun zoonen toevertrouwt, een man dus van hooge geestesadel en een groot kenner van de geheimen van de menselijke ziel.

Onder het opschrift "Zelfachting" schrijft hij op 21 Jan. zijn vermaningen neer. Eerst wendt hij zich beleefdheidshalve tot de renteniers, wier zoontjes hij op het pad der deugd voor moet gaan en zegt hun dat ze in deze slechte tijden vooral niet uit valsch zelfrespect naar een andere sigarenhandelaar hoeven te loopen als ze voortaan goedkoopere sigaren willen gaan rooken. Dan komen de arbeiders aan de beurt:

"Het bedenkelijkste is wel, dat er telkens klachten komen, dat werklozen niet willen arbeiden, omdat de afstand tusschen loon en uitkeering te klein is. Dit is niet jammer allereerst voor de publieke kas, waarom zooveel er over klagen. Als het zoo is, dan is het het meest jammer voor de werkeloozen zelf. Zij toonen, dat zij voor zichzelf geen eerbied als economisch en sociaal mensch meer hebben; zij hebben afstand gedaan van de zorg voor zichzelf, van het verantwoordelijkheidsgevoel voor eigen leven.

Wie werken kan en niet wil, is - het zij eenvoudig, rond-
Hollandsch gezegd - een klaplooper. En juist in onze arbeiderswereld is dit altijd een zoo beleedigend woord geweest. Hier spreekt niet alleen professor Casimir, hier spreekt de heele groote en kleine burgerij; hier spreekt de Haagsche grootrentenier en hier spreekt het kleine katholieke kleermakertje met 8 kinderen, dat 20 uur per etmaal werkt om voor die rentenier een aangemeten pak te maken, liever dan bij een groot confectiebedrijf te gaan werken en zijn "zelfstandigheid" te verliezen. Wij eenvoudige, ronds Hollanders, wij denken niet allereerst over onze belastingcentjes, wat daarmee gebeurt, daarvoor achten wij ons zelf te veel; maar wij vinden het jammer dat de werklozen zoo weinig eerbied meer voor zichzelf hebben. "Misschien", schrijft de professor, "is het nog beter zwaar werk voor niets te doen, dan het zware werk van nietsdoen te verrichten."

Dat een arbeider loon eischt voor zijn werk, komt omdat hij van dat loon bestaan moet. Deze waarheid als een koe schijnt de professor niettemin onbekend te zijn. Voor iemand die heelemaal uit de geest leeft is zoiets ook moeilijk te begrijpen.

Wat de professor ook wel niet zal weten is, dat er bij de arbeiders het bewustzijn leeft, dat ze tot de klasse der uitgebuitenen behoren, en als zoodanig moeten weigeren voor weinig of niets te werken. Juist uit zelfrespect, uit eerbied voor zichzelf als economisch en sociaal mensch, weigeren de arbeiders zich te vernederen, om door te werken voor weinig of niets, het levenspeil der geheele arbeidersklasse te helpen verlagen. Het zit andersom: door te blijven weigeren, toonen de arbeiders, dat bij hun zelfrespect en zelfbewustzijn aanwezig is, want wat hun de kapitalistische productie duidelijk maakt, nameijk dat ze niets meer waard zijn voor het winstmaken, dat brengt hun ook het bewustzijn, dat de kapitalistische orde vernietigd moet worden. Ze worden wakker geschud voor de klassenstrijd. Alleen wier krachten geheel uitgeput zijn, zullen zich onderwerpen en zoo mee helpen de arbeidersklasse in het moeras van de verpauperisering te stoten.

Wat is dan wel de strekking van dit geschrijf? We zullen de professor nog wat aan het woord laten:

"Maar doet het verschijnsel zich veelvuldig voer, dan eischt de menschenliefde, dat men het keere, opdat de sociale gerechtigheid, die terecht leidt tot uitkeering aan steuntrekkenden, geen psychische wreedheid worde, die den mensch doodt in zijn zelfachting. En voor onze vakbeweging, van welken aard en richting ook, is het levensbehoefte, dat zij steunt op een wereld van werkers, die hun zelfachting hebben bewaard. ----- Het zij met het oog op de zelfachting, dat men met alle inspanning zoeks om eenig nuttig werk te vinden, om de jeugd vooral het gevoel te geven, dat zij wat kan. ----- Misschien is het nog beter zwaar werk voor niets te doen, dan het zware werk van nietsdoen te verrichten. Maar vele menschen, - naar mijn ervaring de meeste - willen daar niet aan: dwang en drang is hier misschien mogelijk en noodzakelijk."

Dat is dus ons toekomstbeeld.

De bourgeoisie is menschlievend en gaat daarom nuttig werk voor ons zoeken, desnoods laat ze ons zwaar werk voor niets doen, om ons te verlossen van de psychische wreedheid van het steuntrekken, en onze zelfachting te bewaren. Als we ons tegen die werkverschaffingspolitiek willen verzetten, dan zal ze niet alleen de vakbeweging tegen ons mobiliseeren, maar ook de Casimirs loslaten om de ondergeande kleinburgerij tegen ons op te zetten. Dit is het wezen van het "fascistisch gevaar" dat ons bedreigt. Nu al worden we gedwongen allerlei werk als wegeaanleg in zoogenaamde werkverschaffing uit te voeren, tegen belachelijke loonen. De vakbeweging als staatsorgaan verbiedt ons daar te staken. Naarmate de winstmogelijkheden voor de heerschende klasse dalen, zullen ze deze politiek verscherpen. De wanhopig geworden ondergeande kleinburgerij organiseeren ze in burgerwachten en "Bezengroepen" om ons verzet neer te slaan. Hiertegen helpen geen "Antifo's" of dergelijke prutsdingen. Alleen door iedere actie uit te breiden tot een massa-actie kunnen we tot een macht groeien. We moeten zoo door de strijd komen tot onze klasse-organisatie, op grondslag van de raden. Moeten dat ook doen, omdat er praktisch geen andere strijdmogelijkheid meer is.

De Casimirs moeten heel wat zelfachting hebben, dat ze zich verbeelden, dat ze aan deze kapitalistische maatschappij nog wat op kunnen knappen. Hij, en zijn vrienden van de vakbeweging, die zich ook wonder wat verbeelden, samen aan maatschappelijk werk doen en zich over ons zedelijk spell bezorgd maken. In werkelijkheid is het net andersom; zij zelf zijn de klaploopers, die samen met de kapitalisten-klasse parasiteeren van onze meerarbeid. Wij zijn alleen de klappen-oploopers, als hun maatschappij verkeerd gaat.

Wanneer de arbeiders de macht hebben veroverd, zullen ze eens en voor goed aan het klaploopen van deze heeren een eind maken. Dat voelen ze wel, en daarom zijn ze onze doodsvijanden.

Vrijwillige bijdragen 10 - 26 Jan.

J.A. te Len H, f2.50; Leidsche PIC-lezers f1.02; L.W. te A. f0.25; H.G. te A, f1.-; J.O.D. te B. f10.-.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (o)
's-DAM, GEM. GIRO C 2886
POSTGIRO 203112

Deze dienst wordt aan
belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkeloosheid en telkens afgepente ontvrieching van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. Daarbij aan de belang-en-terezstellingen tusschen de ver-schillende landen steeds scher-per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een nieuwe wereldoorlog uitmond. De toenemende versaking en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeiderklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distri-butie volgens algemeen gelden-de, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwesenlijken. De groepen van Internatio-nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ont-wikkeling van het zelfbewust-zijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de par-lementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS-ORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

Zesde jaargang No 4.
Februari 1933 No 2.

Van Ebert tot Hitler.

Hitler is rijkskanselier. Er is gebeurd, wat al lang door zoo velen is voorspeld. De staatsmacht is in handen van Hitler - van de nationaal-socialisten. En toch maakt eigenlijk niemand zich er erg druk over. Het wordt in het algemeen zoo opgenomen als ledere andere regeringsverandering. En dat is zeker zoo, omdat de overname door de nazi's van de regeering in de bestaande toestand feitelijk geen of heel weinig verandering heeft gebracht.

De verovering van de regeering door de nazi's had men zich gedacht als een marsch op Berlijn zooals Mussolini naar Rome is gemarchoerd. Zoo was de voorstelling bij de nazi's zelf hun propaganda en de inrichting van de S.A. troepen wijzen daarop. Zij wilden het voorbeeld van Mussolini opvolgen, en voor Duitschland de verlossing, de bevrijding van het vaderland brengen.

S.P.D. en K.P.D. strijden tegen de nazi's, omdat deze, evenals de fascistien, de democratie door terreur vervangen en de arbeidersorganisaties willen vernietigen.

Zoo hebben beide richtingen het voorgesteld, en nu Hitler rijkskanselier is geworden, tracht men zich ook te gedragen, alsof er hetzelfde gebeurd is, als toen Mussolini naar Rome marchoerde. De S.A. troepen van de nazi's houden demonstraties en fakkeloptochten, en zoeken daarbij hun kracht te toonen door ruzie en kloppartijen met anderenkenden, en de K.P.D. voornamelijk werkt deze behoefte aan krachtsvertoon in de hand, door de arbeiders te doen gelooven, dat er een revolutionaire situatie is. Maar de krampachtige pogingen van beide kanten om van de a a n v a a r d i n g van de regeering door Hitler iets dergelijks te maken, als wat Mussolini in Italië deed, zijn alleen maar pogingen om het zoo te laten lijken.

Als door het aanvaarden van het rijkskanselierschap door Hitler in de bestaande toestand geen of weinig verandering is gekomen, dan wil dat nog niet zeggen, dat in de Deutsche politiek voor die tijd al niet een verandering had plaatsgevonden. Er was, voor dat Hitler rijkskanselier werd, al een overgang van democratische vormen der politiek naar, zij het dan ook bedekte, dictatuur. De regeeringen Brüning, von Papen en von Schleicher waren regeeringen die zuiver dictatoriaal het bewind voerden. De regeering Brüning kreeg van het parlement zelf opdracht, buiten het parla-